
Důležitý je vzájemný respekt, ohleduplnost a solidarita, říká motorkář (a děkan) A. Šedo

Důležitý je vzájemný respekt, ohleduplnost a solidarita, říká motorkář (a děkan) Aleksi Šedo

Pokud uvidíte vjíždět do areálu 1. Lékařské fakulty UK silnou motorku a na ní motorkáře v klubové kožené bundě, můžete zůstat v klidu. To pravděpodobně přijíždí do práce děkan fakulty prof. MUDr. Aleksi Šedo, DrSc. K těmto strojům má citový vztah už od dětství, a proto mu vadí paušalizované odsuzování motorkářů. Naopak se málo ví, že sami motorkáři realizují osvětu v oblasti bezpečnosti provozu nebo první pomoci.

Co říkáte na časté tvrzení, že co motorkář, to dárcce orgánů?

Na to bych řekl, že 55 % smrtelných úrazů motorkářů není způsobeno jejich vinou, ale vinou automobilistů. Nelze to tedy brát tak, že existuje špatný motorkář a hodný automobilista, ale někdo je dobrý řidič a někdo je zlý člověk, asociál, a pak je jedno, zda jde pěšky, jede na koloběžce nebo na motorce. Opravdu to závisí na tom, jaký je kdo člověk.

Nám motorkářům paušalizování dost vadí, přičemž ale samozřejmě nepopíráme, že se mezi motorkáři najdou lidé, kteří nejsou nic moc. Myslím si, že důležitý je hlavně vzájemný respekt, ohleduplnost a solidarita. Motorkářský pozdrav zní mimochodem „Love and Respect“.

Jak jste se vlastně k motorkám dostal?

Vždycky říkám, že jsou dva druhy kluků – jedni, co na motorce jezdí, a druzí, co si ji napřesrok kupují, protože by ji měli rádi, ale z různých důvodů se k tomu nedostanou. Je to asi archetypální rys klučíci povahy, že kluci mají motorky rádi. Víím to podle kolegů, kteří jsou důstojnými akademiky a respektovanými odborníky, ale když vidí motorku, objeví se v jejich očích záblesk a začnou se ptát na různé roztomilosti.

U mě to bylo tak, že jsem jako dítě začal jezdit na Jawě Pionýr, tehdy ještě jednosedadlové o obsahu válce 50 kubických centimetrů. Tato motorka se v rodině dědila a podle toho taky vypadala. Motorky se mi líbily pořád, a když jsem pobýval později v zahraničí, tak tam byly obzvlášť hodně populární. Tady jsem dostal tu afinitu se na motorkách nejenom vozit, ale využívat ji i jako dopravní prostředek. Byla to tedy asi souhra okolností, že jsem měl kolem sebe lidi na motorkách a k těmto strojům jsem měl nejen technický, ale i emoční vztah.

V současné době je pro mě motorka i psychoterapeutikum. My říkáme, že existují dvě kategorie – motocyklisté a motorkáři. Motocyklista je každý, kdo jezdí na motorce. Motorkář je ten, pro koho je motorka a svět kolem ní součástí života. Já se považuji za motorkáře.

Jakou motorku v současné době vlastníte?

Mám motorku Yamaha Warrior. Tento typ motorek se označuje jako „muscle bike“, tedy svalnatá motorka. Jedná se o výkonný stroj, ovšem sedí se na něm poměrně vzpřímeně. Dá se s ním jezdit velmi důstojně, ale zároveň na něm můžete trochu zlobit, protože jeho výkon dává člověku možnost akcelarovat. Zároveň ovšem umí velmi dobře brzdit. Je to velká radost a mám k němu citový vztah.

Kolik kilometrů ročně ujedete?

Ročně najedu kolem devíti deseti tisíc kilometrů, protože na motorce jezdím do práce a zúčastňuji se řady akcí s přáteli z motorkového světa. Sezona pro mě končí, až když napadne sníh.

Na motorce jezdíte i na fakultu. Kde parkujete?

Naštěstí ve dvoře mého ústavu je domeček, který slouží jako sklad zahradní techniky, a tam ji můžu zaparkovat.

Už několik let jste členem motorkářského klubu Black Dogs LE MC. Co je to za klub?

Nejdříve začnu trochu obecně. Existují motorkáři, kteří jsou tzv. free rideři a nejsou nijak organizovaní. Pak se sdružují motorkáři podle značek, z nich jsou nejznámější harlejáři. Tyto kluby se označují jako jezdecké (Riding Clubs). Motorkářská komunita se pak po celém světě sdružuje také pod hlavičkou MC – Motorcycle Club.

Tyto kluby se dělí na tzv. jednaprocentní a devadesátidevítiprocentní. Rozdělení vzniklo v době, kdy ve Spojených státech Americká motocyklová asociace v souvislosti s divočejšími činy některých motorkářů prohlásila, že 99 % motorkářů řádně dodržuje zákony a problémy jsou jen s jedním procentem. Některé z klubů o sobě dodnes říkají, že „my jsme ti, před kterými nás naše matky varovaly“. Nicméně i zde platí, že nelze zjednodušovat a komukoli paušálně dávat nálepku dobrých nebo špatných hochů, zejména neznáme-li pravidla, fungování a „kulturu“ dané komunity. Náš klub se hlásí k devadesátidevítiprocentní tradici, k ní patří i všechny tzv. Law Enforcement MC (LE MC).

LE vznikly z profesí, které mají ochraňovat a zachraňovat životy a v USA i právo zatýkat. Sdružují se v nich tedy vojáci, hasiči, policisté, lékaři i státní zástupci.

Jak velký je váš klub?

To je takzvaná zakázaná otázka, to žádný z klubů o sobě neřekne! K pravidlům klubu patří ochraňovat sebe i své členy, a toto je jedno z nich.

Tak tedy jiná otázka. Jaké jsou aktivity klubu?

My o sobě říkáme, a s jistou dávkou úsměvu musím říct, že totéž říkáme i o naší fakultě, že bychom byli rádi dobrým „korporátním občanem“. Tedy bychom jako organizace byli užitečnou součástí společnosti. Protože máme blízko k dopravnímu provozu, realizujeme hned několik projektů, které se věnují podpoře a osvětě v této oblasti. Přímo na našem webu jsme v rámci projektu Drsná realita umístili fotodokumentaci pořízenou záchrannými složkami, která zachycuje velmi vážné nehody. Cílem je, aby si lidé uvědomili, že jízda na motorce má i jiné než světlé stránky. Snažíme se v lidech budovat povědomí, že rozjet motorku umí každý, ale ovládnout ji a ubrzdit je další věc.

Zároveň se snažíme rozptýlit jednostranné vnímání, že kdo jezdí na motorce, tak je v lepším případě blázen, v horším sociopat. Proto podporujeme charitativní akce, jako jsou Miss neslyšících, Keep Respect, což je akce na podporu rehabilitačního zařízení v Kladrubech, či MDA Ride – celosvětová akce ve prospěch lidí se svalovou dystrofií.

Vy byste zvládl dát první pomoc, kdybyste se stal účastníkem dopravní nehody?

Samozřejmě. Myslím si, že první pomoc by měl zvládnout úplně každý. Dokonce jsem se kdysi podílel na [dokumentech České televize](#), kde jsme demonstrovali první pomoc pro motorkáře. Osvětu se snažíme s klubem dělat i na specializovaných výstavách. Důležité je, aby lidé měli nejenom základní dovednosti, ale aby je byli schopni a ochotni používat. Bohužel spousta lidí se tomu ve stresu či obavách raději vyhne.

Co nabízí v této oblasti 1. lékařská fakulta?

Demonstraci první pomoci poprvé zažijí nově nastupující studenti už během úvodního soustředění v Dobronicích. Zásady první pomoci jsou pak součástí několika předmětů, a to jak povinných, tak volitelných v oborech ošetřovatelství a praktického lékařství. Informace se dále prohlubují při studiu jednotlivých disciplín, jako jsou interna či chirurgie. V současnosti navíc pracujeme na zavedení nového předmětu, který by první pomoc předváděl akčnějším způsobem.

Mezi našimi studenty a kolegy pak existují skupiny demonstrující první pomoc například v televizi nebo na různých akcích. Také děti si mohou vyzkoušet první pomoc, a to během našeho dětského dne, který pořádáme v zahradě Psychiatrické a Neurologické kliniky 1. LF UK.